

„אווירה של פחד!“
 משרה יוסי יזרעאלי, לדבריו של אריאל פורמן (בתמונה מתוך בני ערובה) על שחקני התיאטרון הלאומי. אריאל טוען כי יזרעאלי פיזר הבטחות על ימין ועל שמאל, ולא עמד בהן גם כלפי מנויי התיאטרון, כשהבטיח להעלות 15 הצגות והעלה רק שש.

ואני תלוי בחסדיו. לכן, כשאמר לי, כי שיחה אחת ויחידה שהיתה לי איתו: אתה ירושה של פינקל, וכל מה שקשור בפינקל אני לא רוצה בתיאטרון, הבנתי שמיצבני קשה. וכך, אחרי שהצלתי לתיאטרון אלפי לירות בקפיצות ובתפקידי דים ללא-חזרות, הוא קרא לי אליו, נתן לי להמתין לו שעתים, וכשיצא מחדרו טפח לי על השכם ואמר לי אגב חליכה, כל הכבוד!

„הוא טוען שהוא מטר איתנו בגלל בעיות תקציביות. אלה סתפותי-ביצים! אני משתכר 2,632 לירות ברוטו בחודש! איך זה יכול לתשפיע על תקציב של מיליונים? למה הוא לא חוסך בדברים אחרים? למה הוא שילם כספים על הציגות שלא הוצגו? למה הומין מחזות שלא הוצגו? יעקב שבתאי כתב להבימה מחזה בשם הנבחרים וקיבל עבורו כסף. הבימה לא הציגה אותו, הוא הועבר לתיאטרון העירוני של חיפה. דויד מוכתר קיבל כסף כדי לביים את המלך אובו, ודויד אבידן קיבל כסף לתרגם אותו. מישהו שמע על הצגה כזו ברטרטואר של הבימה? יש שם סועלי-במה, תישעה פקידים, תישאורות, ענק, תילבושות-פאר, אבל באלה לא מקי צצים. קודם-כל פוגעים בגוף הפאסיבי, בשחקנים, כי הם מרוב כאב ופחד, תמיד שותמים את הסח.“

„החתול המת“

„סותם חורים!“

מ דחימים מאד, ללא-ספק, והם פירטוריו של השחקן מוסקו אלקלעי. (המשך בעמוד 34)

וכיית

בהבימה. אל התיאטרון הגיע, כשיזרעאלי ירע-אלי בחר בו לשחק בפרגיוט, הפקת-הענק בבימויו, שעלתה לתיאטרון 500,000 לירות והפכה כישלון.

„כשיזרעאלי הגיע לתיאטרון, הוא הוריד שיש כמה שחקנים שהוא מוכן לתת להם צ'אנס. מכיוון שלמרות מה שהוא חושב עליהם, בתיאטרון סבורים שיש להם מקום בלהקה.“ מספר פורמן. „אני הייתי ביניהם. הבנתי שאני צריך להוריד את עצמי. ההודמנות ניתנה לי מהר משציפתי. כשחלה ניסים עזיקרי, הודיעו לי על כך 12 שעות מראש. קפצתי לתפיד שאותו גילם באוצר, ושיחקתי אותו 15 פעמים. כשחלה שלמה ליה ברי-שביט, החלפתי אותו תוך הודעה של שש שעות מראש, ואילו את שמוליק עצמון החרי לפתי 20 דקות לפני שעלה המסך.“

היינו לבושים בביגדי ההצגה, קהל כבר ישב באולם ורק שמוליק לא הגיע. אמרתי, חברה, ההצגה חייבת להימשך, ועליתי אני לא יודע כמה כסף חסכתי לתיאטרון על-ידי ההתחלפות והקפיצות האלה. כשיזרעאלי הגיע לתיאטרון, הוא הבטיח הבטחות על ימין ועל שמאל, אבל כיון המציאות לבין ההבטחות יש פער עצום. ניסיתי לדבר איתו עוד לפני שפוטרתיו, אך הוא תמיד קבע לי ראינות שבוטלו ברבע האחרון. הוא החדיר בין השחקנים אווירה כזו של פחד, שכדי לדבר איתו צריך קודם לגשת אל המזכירה.“

„הוא הסתבך לא רק עם שחקנים כמו-“

מאת

שרית ישי

ני, אלא גם עם שחקנים ותיקים ומצויי-נים, שלא נוצלו השנה במסגרת הרפר-טואר. היה לו ריב עצום עם השחקנית מרים זוהר, שלחמה כלייך כדי שיקבל את תפקיד המנחל האמנותי. מה היא עשה תה השנה? כלום! (מרים זוהר, שרבה עם יזרעאלי על רקע בקשתו ממנה שתגלם את טטיאנה בחלוט ליד קיץ וסירובה, בטענה שהיא מבוגרת מדי לתפקיד, סירב בה לדון בכך ואמרה: „כרגע אין לי מה להגיד על יוסי יזרעאלי.“)

„מה עשו העונה ישראל בקר, שלמה ברי-שביט, נחום בוכמן וטובה פדרו? מה עשה מישה אחרוב? קיימת בתיאטרון אווירה של פחד, אישקט וחששות, והוא אשם בחלק נכבד מזה. אני לא צריך את יזרעאלי כדי שיגיד לי אם אני טוב או רע, אבל אני שחקן לא קבוע“

„תעליב!“
 טוענת תחיה שמאל, ולכן אינה רוצה להגיב על עניין הפיטוריו.

„סנין בגבי!“
 כך מתייחס מוסקו אלקלעי (בתמונה, עם חשקנית מרים גבריאלית בסרט חגיגה לעיניים), אל פיטוריו מן התיאטרון הלאומי אחר, שלדבריו, חבטתו לו יזרעאלי כי ישחק בתיאטרון שונה נוספת.

„הייתי עוזבת במילא!“
 טוענת דליה גור (בתמונה מתוך חטיפת האסימור), הנחשבת ככיי-שרון צעיר ומבטיח, ושפורטה אחרי שבאה אל יזרעאלי וביקשה ממנו חופשה-לילית-שלום.